

Kjøbstad eller mellem et Landsogn og en Kjøbstadcommune" skulle bæres af hver med det Halve. Medens Udvalget finder denne Bestemmelse rigtig, forsaavidt den angaaer Forholdet mellem et Landsogn og en Kjøbstadcommune, altsaa Broer paa Biveie, synes derimod den øvrige Deel deraf, der omhandler Broer paa Landeveie og Landeveisgader, mindre stemmende med Udkastets andre Bestemmelser. Da nemlig § 3 efter den Redaction, Udkastet har faaet i det andet Tjing, fastholder den hidtilværende Grænse mellem Landevei og Kjøbstadgade, og § 5, 1ste Stykke, opstiller som Princip, at Omkostningerne ved Broer skulle bæres som andre Udgifter ved de Veie eller Gader, hvoraf de udgjøre en Deel, synes det consequent, at det ikke maatte være Broens Veligheden i Forhold til Grænsen mellem Amtsradsfredsen og Kjøbstaden, men i Forhold til Grænsen mellem Landevei og Kjøbstadgade, der maatte være det Afgjørende.

Det forekommer imidlertid Udvalget, at der slet ikke behøves nogen Bestemmelse for dette Tilfælde, da § 3 i Forbindelse med § 5, 1ste Stykke, tilstrækkelig ville vise, hvorledes der med saadanne Broer skal forholdes: det Forhold, hvori Kjøbstaden hidtil har taget Deel i deres Vedligeholdelse, vil nemlig fremdeles blive det gjældende. Udvalget skal derfor principalt foreslaae, at Ordene: „mellem en Amtsradsfreds og en Kjøbstad eller“ heelt udgaae. For det Tilfælde, at dette ikke bifalbes, foreslaaer man, at Ordene: „Amtsradsfreds og en Kjøbstad“ forandres til: „Landevei og en Kjøbstadgade“.

6. I § 6 er deels Slutningsbestemmelsen — om Afgang til Domstolene — ubeladt, navnlig fordi den fandtes overflødig, deels er der indført flere nye Bestemmelser, der fornemmelig sigte til at betrygge den Enkelte mod at berøves en for ham vigtig Veie. De gaae nemlig ud paa at gjøre en Søndring mellem Veiens Nedlæggelse som offentlig Veie og dens fuldstændige Afslæggelse. Førstnævnte er ganske overladt til Amtsradsarbejdet (Amtmandens) Bestemmelse, hvorimod en fuldstændig Afslæggelse ikke kan finde Sted, naar Vedkommende ved Landvæsencommissiøn godtgjør, at Veien er

af Vigtighed for hans Eiendom, i hvilket Tilfælde Veien paa hans Forlangende gaaer over til at behandles efter Reglerne i Loven af 14de April 1865 om private Veies Vedligeholdelse. Udvalget finder, at Principet i disse Bestemmelser skyldesigjør de Hensyn, der have ligget til Grund for den af Folkethinget vedtagne Affattelse, og, om det end kunde have været ønskeligt, at Redactionen havde været noget tydeligere, navnlig at det klarere fremtraadte, at det er to forskjellige Friste, hvorom der er Tale i 3de og i 4de Stykke, har man ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at stille Endringsforslag dertil.

7. Der er dernæst indsat en ny § 7, som dog alene har til Hensigt udtrykkelig at udtale, at det i Henseende til Anlæg af nye Biveie osv. skal forblive ved Lov af 20de August 1853. Herimod høves Intet erindre.

8. I § 7 (nu § 8) er indsat et Citat af § 5. Med denne ikke i sig meget tydelige Tilspøining maa det antages at have været Hensigten at fremhæve, at Broer paa Biveie ere indbefattede under den i Paragraphen omhandlede Vedligeholdelse af Biveiene. Skjøndt det formeentlig er overflødig at fremhæve dette, da det tydelig fremgaaer af § 5, at den handler om Broer ogsaa paa Biveie, og skjøndt Affattningen i sig er mindre helbig, skal man dog ikke stille Endringsforslag til dette Punkt, da det ikke skjønnes at kunne give Anledning til nogen Misforstaaelse.

9. I § 8 (nu § 9) er — foruden en uvæsentlig Ombytning af et Ord — foretaget en Endring i 2det Stykke, hvorved Udsværelsen af Arbejdet paa Biveiene ved Licitation eller Entreprise er opstillet som Reglen ogsaa i Landsognene, og Naturalarbejde som Undtagelse. Herimod høves Intet at erindre. Derimod have nogle Medlemmer af Udvalget fundet overveieende Betænkelighed ved den optagne Bestemmelse, forsaavidt den synes at medføre, at Naturalarbejde ikke, selv om Omstændighederne talte derfor, vilde kunne anvendes i større Omfang end hidtil, og de foreslaae derfor at lade Ordene: „i samme Omfang som hidtil“ udgaae.